

[Thorndahl.]

meget store dele af befolkningen jo heller ikke er i tvivl. Bl. a. viste en Observaundersøgelse, at halvdelen af befolkningen fandt, at sagen var blevet rejst af politiske årsager, og til trods for retssagen er hr. Glistrup to gange blevet valgt til dette ting med meget store personlige stemmetal, og det parti, han har stiftet, er i dag Danmarks næststørste. Dette var givetvis umuligt, hvis befolkningen som helhed fandt, at anklagen mod hr. Glistrup var både rimelig og rigtig. Omvendt må man sige, at fremskridtspartiets og hr. Glistrups stemmetal indirekte må opfattes som et kolossalt mistillidsvotum til magtapparatets upartiskhed.

Jeg må derfor opfordre til, at man standser denne moderne version af Kafkaprocessen, ikke af hensyn til fremskridtspartiet eller hr. Glistrup, men af hensyn til respekten for og tilliden til dette lands institutioner og retsudøvelse. Gennemføres denne skueproces, så er magtmisbruget eskaleret yderligere, og danner sagen præcedens for, hvorledes en politisk opposition skal forfølges i dette land, så har vi fået grundlaget for den bananrepublik, som statsministeren er så optaget af.

Det må ikke udvikle sig sådan i dette land, at man med føje vil kunne sige, at det ikke mere er et spørgsmål om at have ret, men om at have magt til at få ret.

Mølgaard (DR):

Jeg vil gerne uden for ordførerrækken bemærke, at jeg er absolut tilhænger af, at loven skal være lige for alle, være til alle mænds gavn, som kong Volmers Jyske Lov udtrykte det med datidens ord og sociale horisont.

Jeg nærer ingen som helst sympati for forsøg på favorisering af folkevalgte over for retssystemet. Det er imidlertid også en kendsgerning, at dette tings 179 medlemmer er forpligtet til at respektere dette lands grundlov i ånd og bogstav. Hver eneste af os 179 har skrevet under på, at vi vil rette os efter grundloven, følge den. Og i denne er der indbygget en bestemmelse om, at folketinget skal virke som et værn mod politiske processer over for dets medlemmer. Det må være den eneste mulige mening med denne bestemmelse om, at sager ikke kan rejses over for dette tings medlemmer uden folketingets samtykke.

Går vi tilbage til provisorietiden eller til besættelsestiden, vil vist enhver kunne se behovet

for et sådant værn mod politisk forfølgelse af modstandere ved beherskelse af retssystemets forskellige grene eller ved sådanne grenes følgenagtighed.

Det er muligt, at det er ekstreme situationer eller særlige tider, jeg her refererer til, og det er da også muligt, at folketinget ikke er den rette instans til at skaffe sådan et værn, for det plejer så sandelig også at handle ud fra politiske motiver, dette folketing. Derfor vil jeg ikke udelukke enhver snak om, at der kunne være grund til at revidere grundloven engang i fremtiden på dette punkt, sådan at folketinget frtages dette hverv: at værne sine medlemmer mod politiske overgreb fra retsmaskineriets side. Men det er jo ikke det, der er på dagsordenen i dag, og indtil da lever vi med en grundlov, der pålægger os en pligt til at værne.

Jeg må med mit kendskab til retssystemet, skattesystemet og Glistrupsagens optagelse være i alvorlig tvivl om, hvorvidt denne sag nogen sinde var blevet rejst, hvis hr. Glistrup ikke havde begyndt sin politiske ud-til-bens-virkosomhed over for den politisk herskende klasse årgang 1971. Beretningen om, at sagsakterne indkaldtes til daværende finansminister Poul Møllers eksperter gennemgang fra de lokale ligningsmyndigheder dagen efter hr. Glistrups optræden i fjernsynet første gang, er mistillidskabende over for systemet. Den virkede også så stærkt over for mig personlig, at da jeg i 1974 havde lejlighed til at tage stilling til en sag af nøjagtig samme karakter som denne i dag, nemlig spørgsmålet om ophævelse af hr. Glistrups parlamentariske immunitet dengang, ja, da stemte jeg imod denne ophævelse, ikke ud fra nogen antydning af politisk sympati, men tværtimod ud fra en følelse af forpligtelse til at være med til at sikre ordentlige retsvilkår også for en politisk modstander som hr. Glistrup. Og også – lad mig ikke skjule det – ud fra en betydelig utryghed over for vort lands retssystem, som jeg finder bøjer politisk af i adskillige sager.

Der er imidlertid siden 1974 sket adskilligt. Der er faldet én dom. Der er kommet dokumentation frem i retssalen, og uden at dette er afgørende for vores behandling, så er min tvivl i sagen blevet større, og det gør, at jeg denne gang vil undlade at stemme i sagen. Jeg vil håbe, at der ved den kommende afstemning ikke er et eneste af dette tings 179 medlemmer, som ikke prøver at gøre sig klart: var denne